

Lhář

JAKUB ČWIEK

k n i h a d r u h á

TRIFID

Jakub Ćwiek
Lhář – kniha druhá

Copyright © by Jakub Ćwiek, 2006

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced in any form,
by photostat, microform, retrieval system, or any other means,
without the prior written permission of the publisher.

Translation © Robert Pilch, 2011

Cover © Piotr Cieśliński, 2011

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2011

ISBN 978-80-7387-451-3

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

k n i h a d r u h á

Lhář

J A K U B Ć W I E K

k n i h a d r u h á

Lhář

J A K U B Ć W I E K

Stanislav Juhaňák - Triton
Praha / Kroměříž

PFUJům
(a několika Zuzům také... trochu)

JAK MĚ POVOLAL...

Příležitost

New York

Příležitost dělá zloděje, říkával vždycky jeho otec. A i když si sám ještě nikdy nic nepřivlastnil, nedokázal pochopit, proč někteří mají vztek, že byli okradeni. Vždyť někdo, kdo například nechá klíčky v zapalování mercedesu nebo si během nákupu položí do košíku peněženku, si za to může sám.

Thomas Watt, ještě nedávno Tomasz Wawrzycki, s názory svého rodiče naprosto souhlasil, ale na rozdíl od něj s oblibou spojoval teorii s praxí. A kdo ví, možná spíše proto, než kvůli nedostatku jiných nabídek, si vybral práci na Kennedyho letišti v třídírně zavazadel. Protože tam příležitost přicházela každých pár minut a bylo by škoda ji propásnout.

Thomas samozřejmě nebyl hloupý a ani by ho nenapadlo riskovat kvůli kufru plnému pečlivě poskládaných triček a kalhot. Jeho zelená karta ještě pořád visela na vlásku a v rodné zemi se příliš ukazovat nemohl. Přestože mu bylo teprve pětadvacet let, stačil toho v zemičce nad Vislou docela dost provést a upozornit na sebe mnoho lidí. Mezi nimi – a ještě k tomu vůbec ne na předních místech seznamu – byl jeho skotchán, před několika lety mistr Polska v boxerské těžké váze.

Vždycky se však objevila nevyzvednutá zavazadla, o které si mohl s kolegy zahrát karty. A většinou vyhrál, protože pokaždé hráli stejným, cinknutým balíčkem karet. Maličké, sotva viditelné čárky nebyly Thomasova práce, on si jich jen všiml jako první a zapamatoval si kód.

Za dva roky už si přišel na docela hezký oblek, několik fotografických alb, nafukovací člun, pár kožených kufrů a slušnou paletu větších nebo menších životních potěšení. Celou tu dobu si však myslel, že to nejdůležitější ho teprve čeká. Vždyť po celém letišti kolovala legenda o nějakém Ruskovi, který bydlel několik měsíců na letišti a jednou vyhrál obrovskou rybu naplněnou diamanty. Thomasovi kolegové sice říkali, že ji Rusek dal nějakému Japonci, aniž by tušil, co je uvnitř, ale dostal svou šanci, což byl nezpochybnitelný fakt. Na letišti, v třídně, se dalo udělat štěstí, stačilo narazit na příležitost. A Wawrzycki čekal a bedlivě ji vyhlížel.

*

„Co je s tebou, Wongu?“ zeptal se Steve, drobný rameňatý černochoch v příliš těsné uniformě letištní ochranky.

Oslovený muž, Číňan holohlavý jako koleno, oblečený do oranžové uniformy technických služeb, se křivě usmál a zvedl hlavu od novin.

„Nic,“ odpověděl a pokrčil rameny. „Jenom se občas nestačím divit lidské hlouposti.“ Zvedl noviny a ukázal černochovi článek, který četl. Muž se předklonil jako husa, hrapnul zrak a přečetl:

„Hromadná sebevražda Satanových uctíváčů? Téměř sto dvacet těl. To není špatný,“ pokýval uznale hlavou. *„Kde se to stalo?“*

„V Jižní Africe,“ odpověděl Wong. „Píšou, že to vypadá, jako by se začali prát mezi sebou. Navzájem se vymlátíli meči.“

„Určitě se něčím sjeli a měli halucinace.“

Holohlavý přikývl.

„A nejlepší na tom je,“ dodal, „že když se všichni vyloupili, někdo přišel a vyloupil sejf sekty, kde prý bylo několik milionů doláčů v obligacích na doručitele. Něco podobného jako hotové prachy, jenom v podstatně vyšších hodnotách.“

Steve si hvízdal pod nosem.

„Klikař,“ prohlásil.

„Ne,“ ozvalo se někde za nimi a vzápětí zpoza transportního pásu vyšel Thomas. „To není klika, příteli, ale příležitost.“

Černoch vycenil zuby v úsměvu.

„Tys nám tady ještě scházel, magistře,“ prohlásil a ostentativně mrkl na Číňana. „Jsi specialista na kulturu. Co kdybys nám řekl, proč se ti šílenci povraždili?“

Thomas pokrčil rameny. Urovnal brašnu jedoucí na pásu a přisedl si k Wongovi.

„Nemám tušení. Možná se neměli rádi?“

Číňan vyprskl.

„To víme i bez tebe, magistře. Jenže... Hele, koukněte na támhle ten kufr, už dělá druhé kolo.“

Všichni najednou se ohlédli oním směrem. Druhé kolo sice samozřejmě neznamenalo, že si zavazadlo už nikdo neodnese, ale existovala jistá šance, že večerní partičku pokeru nebudou hrát o sirky.

Kufr ležící na pásu sice nevypadal zrovna luxusně, ale ani nepatřil k těm nejlevnějším. Mohl vzbuzovat docela reálné naděje na elektrický holicí strojek nebo fotoaparát. A možná i nějaké fajn džíny k tomu.

„Odkud letí?“ zeptal se Thomas a přičísl si vlasy.

„Z Afriky,“ odpověděl Steve.

Polák a Číňan se na něj skoro zároveň podívali.

„Z Jižní?“ zeptal se Wong a ani se nepokoušel skrývat naději v hlase.

Černoch zavrtěl hlavou.

„Z Káhiry, bohužel, a to je v Egyptě, nebo počkej... v Maroku! V Maroku, ne, magistře?“

Tomáš přikývl, aniž by svého černého kolegu vůbec poslouchal. Nemohl od kufru odtrhnout zrak. Měl tušení.

*

To, co se stalo pak, mohl popsat jen jediným slovem: PŘÍLEŽITOST. Skutečnost, že právě tehle kufr se zaklínil v místech, kam se on díky věku a vrozené mrštnosti určitě dostane nejrychleji, nemohl být ničím jiným.

„Já se o to postarám!“ vykřikl, když viděl, jak se Steve vydává k žebříčku.

Černoch pokrčil rameny. *Jak chceš*, říkalo to gesto. *Mně na tom nezáleží.*

Thomas bleskově vyskočil na nejbližší dopravník, zachytil se za vzpěru druhého a přitáhl se rukama. Vzápětí už balancoval na nejvyšším pásu. Ujel na něm několik metrů a pak seskočil, chytaje se trubky lešení. Pak už stačilo se jednou rukou pustit, zachytit se okraje správného koryta, přitáhnout se, a už byl u své kořisti.

Někde tam dole Wong vykřikoval něco o opicích a nabízel mu banán, ale Thomas ho neposlouchal. Rychle rozepnul řemínky a škulb zámkem. Jeho očím se zjevil starý plyšový medvěd s obrovskými očima. A pod ním...

Wawrzycki cítil, jak se mu najednou udělalo strašně horko. Bleskově zase kufr zavřel.

*

„Co to ten pitomec vyvádí?“ zneklidněl Wong, když viděl, jak Thomas zvedá kufr, zůstává stát oběma nohama na pásu a nechává se jím vyvézt k východu. Číňan přiložil dlaně k ústům a složil je do tvaru megafonu. „Hej, nech ho tam, je to teprve druhé kolo, někdo se o něj může přihlásit!“

Steve, také docela nervózní, podvědomě sáhl po vysílače, ale Wong ho zadržel.

„Co děláš? Dostaneš ho do problémů, on hned sleze.“

Jenže Wawrzycki nechtěl slézt ani náhodou. Těsně před výjezdem poklekl, sklonil hlavu a v téhle pozici, jakoby ponořený do hluboké a vroucné modlitby, vjel do tunelu. Gumové pásy, připevněné u jeho ústí, ho pohladily po zádech a on se na okamžik ocitl ve tmě. Někde za ním zase Číňan něco vykřikl, ale pro Thomase už třídírna neexistovala. Jako by to byl jiný, cizí svět.

Další dotek gumových prstů, a už byl v letištní hale. Lidé shromáždění u pásu se na něj udiveně dívali a neskryvali pobavení. Obzvláště když se zvedl z kleku, rozhlédl se kolem sebe a pak nervózně vykřikl:

„Hej, pane! Váš kufr!“

Nějaký starší muž stojící přímo u vstupních dveří se zvědavě ohlédl a Thomas vyrazil přímo k němu. Věděl, že se na něj všichni pořád dívají, takže nespouštěl oči z postaršího muže a přihlouple se při tom usmíval. Zároveň s každým dalším krokem zrychloval.

Koutkem oka postřehl náhlý pohyb mezi letištní ochrankou i to, že několik uniformovaných mužů se vydává jeho směrem, ale nenechal se ovládnout nervozitou. Došel k muži a nevšímaje si jeho údivu, podal mu kufřík. Jak předpokládal, dezorientovaný stařík automaticky natáhl ruku. To stačilo. Thomas mu dal zavazadlo a otočil se k přicházející ochrance. Věnoval jim přihlouplý úsměv a jakoby nic s rukama v kapsách vykročil ke dveřím do třídírny.

Ochranka se o něj prakticky okamžitě přestala zajímat. Jeden z nich něco řekl do vysílačky a chvíli nato už byli zase všichni na svých stanovištích.

Teprve teď se Thomas opatrně ohlédl přes rameno. Věděl, že by si mohl podat ruku s Orfeem. Když Orfeus vycházel z pekla s Euridikou, také věděl, že jedním pohledem všechno pokazí, ale nedokázal se ovládnout.

Wawrzycki byl na sebe pyšný, že ho napadala podobná přirovnání. Posilovala v něm přesvědčení, že se od vlny imigrantů něčím odlišuje – byl vzorovým příkladem praktického inteligenta.

Ale co když ten dědula sebral kufr, protože tuhle událost považoval za nebeské znamení? Za opravdovou příležitost? Co když... přemýšlel horečně.

Ale dědek dál stál na stejném místě a s údivem hleděl na zavazadlo, které se mu najednou ocitlo v ruce. *Díky ti, Pane, zašeptal Thomas v duchu, za toho staříka a za jeho demenci... a taky za japonské turisty!*

Skutečně měl důvod děkovat i za žluťáky, protože skupinka Japonců, kráčející k východu – všichni v naprosto stejných košilích s emblémem Velkého jablka a každý s fotoaparátem v pohotovostní poloze –, mířila přímo k němu. Wawrzycki počkal, až se ocitne přímo uprostřed skupinky, pak pokrčil nohy v kolenou a šel s šikmookými.

Poblíž dveří pohltila turistická skupina i staříka. Jen na chvíli, ale stačilo to, aby mu Thomas vyškubl kufr. Stařík stejně jako předtím neprotestoval. Vypadal dokonce spokojeně, že si nemusí lámat hlavu, jestli to s jeho pamětí není podstatně horší, než si myslel.

Thomas se už v tu chvíli nacházel venku. Rychlým krokem mířil k parkovišti a přemýšlel, co udělá s obsahem získaného zavazadla. Že se mu s ním podaří utéct, tím si byl jistý. Dnes totiž nadešel jeho den. Den příležitosti.

*

„Jak to myslíte, že jste ztratili můj kufr?“ zavrčel muž.

Roger O'Neal, letištní manažer, si nervózně otřel čelo kapesníkem a omluvně se usmál.

Byl to podsaditý muž s věčně těkajícíma očima a příliš vysokým čelem. Na první pohled trochu připomínal Dannyho de Vita, ale neměl v sobě ani stopy hercova kouzla a charismatu. Ti, kteří O'Neala alespoň trochu znali, se mu vyhýbali jako čert kříži, protože to byl člověk výjimečně nesympatický, popudlivý a s oblibou využíval své rozmanité známosti. Člověk, který reklame na provoz svého letiště řeší naprosto bez skrupulí.

Jenže teď, jak se tak díval do očí mladému dlouhomasému muži s tváří jako Kristův obrázek, ucítil strach. A v duchu se modlil, aby se ten podělaný kufr našel. Co nejrychleji.

Někdo zlehka zaklepal na sklo ve dveřích a vzápětí vešel dovnitř Steve s Wongem v patách. Oba vypadali hodně vyděšeně a starý Číňan se ještě k tomu tvářil, jako by mu někdo nadělal do kalhot.

„Pane O'Neale,“ vykoktal, svíraje v rukou čepici, „sme tu kvůlivá tomu kufru. Neztratil se... někdo ho čmajznul.“

*

Thomas uháněl po státní silnici a každou chvíli se díval na kufr, ležící na sedadle spolujezdce. Prostě nemohl uvěřit svému štěstí. Jednoho dne si dělá hlavu, že nemá na nájem, a den nato je majitelem několik milionů. Jen tak, zničehonic.

Nepovažoval svůj podvod za něco špatného. Jistě, ukradl ten kufr, ale – byl si jist onou jistotou lidí, kteří

za každou cenu chtějí ukonejšit své svědomí – sebral ji tomu africkému zloději, takže tím se to vyrovnalo. Zloděj byl okraden a ten, kdo prosil, byl vyslyšen. Jako ze stránek evangelia.

Usmál se a zesílil rádio. Zvláštní shodou okolností zrovna zpíval Mark Knopfler svou hudební historku o penězích za nic a o dívkách, které jsou zadarmo. Thomas sešlápl plynový pedál a začal zpívat společně s rádiem.

*

„Thomas Watt,“ přečetl policista, sedící u monitoru. „Předchozí jméno Tomáš Waw... Wawrzycki.“ V jeho ústech to znělo spíše jako „Uaušesky“. „Polák. V USA dva a půl roku, má pracovní povolení a usiluje o občanství. Vysokoškolské vzdělání. Netrestán. Máme jeho adresu a registrační číslo vozu. Je to zelený dodge ročník osmdesát dva.“

Policista dočetl a přenesl zrak na O'Neala. Když spatřil jeho zbídačený obličej, ujistil ho, že toho ničemu dopadnou během několika okamžiků. Manažer přikývl.

„Já vím, důstojníku.“ Pokusil se o úsměv, ale jen nepřírozně vycenil zuby. „Vím... a děkuji.“

Potají koukl na muže s Kristovým obličejem, stojícího u zdi. Všiml si, že jeho tvář už není rozzuřená, jen soustředěná. Usoudil, že je to dobré znamení. Zavrtěl se na židli a zmáčkl tlačítko interkomu. Objednal tři kávy.

„Napijete se, pane Liarfathere?“ zeptal se majitele kufru.

Muž ho však ignoroval a otočil se k policistovi:

„Mohl byste mi ještě jednou popsat to auto? A taky zloděje?“ požádal.

Policista samozřejmě mohl a také to bez dalších otázek udělal. Dokonce muži ukázal i Thomasovu fotku.

Když skončil, muž mu poděkoval a odešel, aniž by O'Nealovi věnoval alespoň letmý pohled. Viditelně pospíchal.

*

Thomas se vracel do auta s nacpanými taškami v rukou a dusil se při tom smíchem. Nevěděl, proč se mu skutečnost, že měl v autě několik milionů dolarů a v obchodě na benzínové pumpě mu scházelo několik centů na drobný nákup, zdála být tou nejzábavnější věcí pod sluncem. Možná proto, že byl skutečně šťastný a takovým lidem stačí k veselí jen málo?

Jenom kufr plný obligací, pomyslel si a zase vyprskl smíchem. Pytlík solených chipsů mu vyklouzl z jedné tašky a upadl hned vedle auta. Přidřepł, aby ho zvedl, a zároveň se automaticky podíval na přední sedadlo.

„Kriste, ne!“ vykřikł, odhodil nákup na zem a sáhl po klíčkách. Ruce se mu třásly jako v horečce a do zámku se trefil teprve na třetí pokus. Rychlým trhnutím otevřel dveře.

Nezdálo se mu to. Kufr byl opravdu otevřený a ze škvíry trčela medvědí hlava a tlapky. Plyšák vypadal, jako by se chtěl dostat ven. Nebo se zase vsoukat dovnitř...

Thomas rychle otevřel víko... a vydechl úlevou. Papíry byly na svém místě. Pro jistotu namátkou vytáhl jeden balíček a zkontroloval, jestli někdo nevyměnil obligace za rozstříhané noviny. Vzpomněł si na pohádku o Popelce, přesněji na kočár, který se o půlnoci zase proměnil v dýni. Všechno bylo v pořádku. Sklonil se, aby posbíral nákup, a horečně přemýšleł, jestli se mohl sám podívat do kufru a pak na to zapomenout. Došel k závěru, že ano. Był přece tak rozrušený!

Pro jistotu se rozhodl, že příště vezme zavazadlo s sebou. A nebude si dělat hlavu z toho, že může vypadat divně, když bude všude chodit s kufrem. Koneckonců, byl bohatý, takže na trochu podivínství měl právo. Všichni boháči byli divní. Nebo spíše... excentričtí.

Usmál se pod nosem, hodil nákup na zadní sedadlo a skočil za volant. Vyrázil se zahvízdáním pneumatik.

*

„Jednou za mnou přišel jeden zámožný člověk,“ hřmělo rádio hlasem nějakého kazatele. „Pyšný jako páv a vystavující na odiv své bohatství. Drahý oblek ušitý na míru, skvělý kabát a prsteny na všech prstech. Každý z vás už určitě někdy potkal někoho takového. Jeden z těch, kteří minou žebráka na ulici a ani se na něj nepodívají. Mají pocit, že jsou pány světa! Bohy! A ten muž stál pod Kristovým křížem a vytáhl z kapsy obálku s darem. Jenže já jsem se ho zeptal, odkud jsou ty peníze. A on mi odpověděl. Řekl: *Víte, velebný pane, první milion musíte ukrást a ostatní už přijde samo.* Přesně to říkal! To jsou jeho slova. Ale já jsem pohlédl na utrápenou tvář našeho Pána a spatřil jsem v jeho očích slzy! Ano, slzy! Protože Kristus pláče nad vámi, hříšníci. To kvůli vám visel na kříži! Vy pokrytci a lháři. Zloději! Říkám vám, jak jsem říkal tomu boháči: *Nemine vás trest! Protože dříve velbloud...*“

Thomas si ztěžka povzdechl a zmáčkl automatické vyhledávání stanic. Tyhle rozhlasové a televizní flandáky nikdy neměl v lásce. Handlíři s falešnými zázraky, nic jiného. Jejich konta byla tak nafouklá nulami, že už by se určitě všechny nevešly na šek, a oni měli ještě tu drzost nadávat ostatním lidem do zlodějů.

Hnusní podvodníci!

Z reproduktorů zazněly uklidňující tóny jedné ze Stingových písní a Wawrzycki se automaticky podíval

na frekvenci stanice. Vždycky to tak dělal; obvykle se mu dařilo si je zapamatovat, takže ho udivilo zjištění, že vybraná stanice vysílá na stejné frekvenci jako ta předchozí. Příliš se v tom nevyznal, ale nemusel být génius, aby mu bylo jasné, že je to nesmysl. Že by se rádio přeladilo samo? Nebo omylem zmáčkl nějaké tlačítko a kvůli tomu náhodou vyslechl kázání o krádeži. Ale byla to opravdu jen náhoda? Reflexivně se podíval na kufr. Plyšový medvěd už nevystrkoval tlapy, byla vidět jen hlava. Černé korálkové oči na něj s lítostí koukaly...

„Neblbni,“ okřikl se Thomas nahlas. „Jsi jenom unavený. A plyšový medvědi nekoukají.“

Jasně že ne, souhlasil hlas v jeho hlavě. Ozýval se vždycky, když byl Wawrzycki nervózní. A vždycky zněl, jako by se skvěle bavil. Ani není možné, aby medvědi sami vylezli z kufříku a přeladili rádio. Plyšový medvědi se v takových věcech nevyznají, že, pane magistře?

„Ach, buď zticha!“ skoro vykřikl Thomas a zesílil rádio. Ale dokonce ani Metallica nebyla schopna přehlušit větu, která mu zněla v hlavě.

Nemine vás trest!

*

Dlouhovlasý nevypadal jako policajt, ale ani nepůsobil dojmem člověka, se kterým by stálo za to se pohádat. Proto také Harvey Stocker, hrdý majitel placky s nápisem VÍTEJTE NA ČERPACÍ STANICI SHELL, tentokrát nonšalantně nepronесl *Kolik toho chceš, kámo*, ale:

„Čím můžu posloužit?“

Ani si nevyžádal odznak nebo licenci, aby si opsal číslo, jen pokorně vyzpíval odpovědi na všechny otázky.

„Ano, pane,“ říkal a umíval se jako žáček, přestože dlouhovlasý nemohl být o moc starší než on. „Tanko-

val u nás zelený dodge a řidič byl, pokud si dobře vzpomínám, podobný muži, kterého jste popsal. Natankoval a trochu si nakoupil. Pamatuju si na něj, protože to byl můj první zákazník, když mi začala směna. Jestli mě neklame paměť, chyběly mu drobné. A pak pokračoval dál na západ. Bylo to asi před čtyřmi nebo pěti hodinami. Víc nevím.“

Díval se, jak se dlouhovlasý muž otáčí a odchází, aniž by mu věnoval jediný pohled. Přesto se Harvey necítil ani trochu uraženě. Vůbec. Zato si byl jistý, že okamžitě musí na záchod.

Ve stejnou chvíli o čtyři sta kilometrů dál Thomas přemýšlel, jestli by neměl medvěda vyhodit oknem. Lezl mu na nervy. Vždycky, když se na něj podíval, nacházel se plyšák v jiné pozici, ale pokaždé na něj zíral těma svýma černýma skleněnýma očkama a z rozšklebené tlamy mu ani na okamžik nezmizel přátelský úsměv. Kromě toho se na každé zastávce rádio přeladilo na kazatelskou stanici, odkud bez přestání zaznívala varování o nadcházejícím trestu.

„Přisahám, že tě vyhodím.“ Wawrzycki sám nevěřil, že mluví s plyšovým medvědem. Vážně začínal magořit... „Jestli se ještě jednou dotkneš mého rádia, poznáš, jak těžký život mají stopaři.“

Nervózně se zasmál a pohlédl na hodinky. Ano, měl by si začít hledat nějaké místo k přespaní. Ale nejdříve by bylo vhodné vyměnit nějaké obligace za hotovost. Neměl už ani cent.

„Myslíš, že v tuhle hodinu najdu nějakou otevřenou banku?“ zeptal se medvídka a pravou rukou vytáhl svazek sepnutý páskou. „Jak daleko to bylo do nejbližšího města?“

Plyšák mu samozřejmě neodpověděl. O několik minut později minuli ukazatel s informací, že po deseti mílích dorazí do Heavenu.

Thomase ta informace tak pobavila, že smíchem na okamžik ztratil vládu nad volantem. Autem to škublo a otevřené víko kufru se s tichým KLAP zavřelo. Medvěd, do této chvíle napůl vyčnívající ze zavazadla, se najednou ocitl uvnitř. A tam také prozatím zůstal.

*

Loki, spojený *dálnicí myšlenek* s archandělem Rafelem, byl celou dobu připraven přijímat zprávy o pozici zeleného dodge. Zprávy, objevující se neobvykle zřídka. S Rafelem totiž byla potíž, že i když přislíbil pomoc, zabýval se milionem věcí najednou, a proto nepředával informace od strážných okamžitě.

Takže se někdy musel ptát sám – nejčastěji lidí, protože ti navzdory všeobecnému mínění vidí víc než andělé, soustředění na své svěřence. Jako třeba ten chlapík na Shellce.

Samozřejmě že by všechno bylo podstatně jednodušší, kdyby ten Wawrzycki, nebo Watt, měl svého anděla strážného, ale ochránce jeho rodiny zůstal v Polsku – byl přesvědčen, že je mladík natolik bystrý, aby nedělal pitomosti. Jak se ukázalo, nebyl. Vždyť okradl Lháře. A vůbec nezáleželo na tom, že to nevěděl.

Loki pravou rukou nahmatal zámek přihrádky na rukavičky a otevřel ji. Pistole, lesknoucí se chromem, kterou tam uložil hned poté, co opustil půjčovnu automobilů, ležela na svém místě. A pokoušela ho.

„Klid, holka,“ usmál se Lhář zlehka. „Už brzy budeš mít příležitost promluvit.“

*

„Tak, a je to,“ řekl Thomas spokojeně, když zastavil na proti malé pobočce státní banky. Radost však vzápětí

vystřídal smutek, když zjistil, že banka, jak se na počestné pracoviště slušelo, je už několik hodin zavřená.

A co jsi čekal, pitomče? popichoval ho hlas v jeho hlavě. *Že najdeš banku, která má v devět večer otevřeno?*

Když se nad tím zamyslel, znělo to nesmyslně, ale vždyť se dnes stalo tolik nepravděpodobných věcí, že ani něco takového by nebylo zase tak divné. Jak se říká: *V kouzelné zemi tě jednorožec neudiví.* Nebo tak nějak.

„No, medvídku,“ řekl Wawrzycki směrem ke kufru, „nejspíš budeme muset jet celou noc, dokud se neunavím. Ale možná je to tak lepší. Čím dále od New Yorku, tím se lépe dýchá, ne?“

Najednou měl pocit, že se v kufru něco pohnulo. Bleskově zvedl víko. Plyšák ležel rozvalený na obligacích a jednu ruku měl zasunutou do boční kapsy. Thomas se podíval dovnitř a nevěřícně zavrtěl hlavou – byl tam svazek dvousetdolarových bankovek. Jako na objednávku.

*

Najít motel nebyl nejmenší problém. Heaven bylo natolik velkým městečkem, že si Thomas mohl dokonce vybírat. Rozhodl se pro ubytování nejbližší k cestě, budovu vypadající trochu jako horská chata, které si pamatoval z domu. Vůbec ho neudivilo, že se majitelé hotelu jmenují Markowští; právě naopak, pokládal to za další znamení Štěstěny.

Oželel večeri (náhlá vlna únavy potlačila hlad), šel rovnou do pokoje, a když zavřel kufr do skříně (*aby z něj nic nevylezlo*, pomyslel si a nepřesvědčivě se zasmál), bezvládně dopadl na postel. Okamžitě usnul.

*

Protože věděl, že má co do činění se smrtelníkem, začal Loki od půlnoci zpomalovat u každého motelu a pečlivě si prohlížet parkoviště. Nechtěl si připustit, že by mohl dojet příliš daleko, a nechat se tak oklamat. A už mu vůbec nešlo o peníze, ale o božskou ctižádost... a samozřejmě taky o Lháříka. Loki by to nepřiznal ani sám před sebou, ale jeho maskot mu opravdu chyběl.

Málem přehlédl další hotel, tentokrát dřevěný, vypadající jako horská chata. Loki si prohlédl okolí. Budova neměla parkoviště a mezi auty, stojícími pod okny, nebyl žádný dodge.

„Takže jedeme dá...“ Najednou v okně v prvním poschodí něco bliklo. Krátký záblesk světla, úplně jako by někdo škrtl sirkou nebo zapalovačem.

Loki se na okno podíval pozorněji a chvíli nato už se jeho tvář roztáhla v úsměvu. Na parapetu seděl šedý plyšový medvěd.

*

Thomas se probudil ve čtvrt na devět, čilý a odpočatý. Právě se protahoval a přemýšlel o vynikající snídani, když si najednou někdo odkašlal.

„Bavil ses dobře?“ zeptal se onen tajemný kdosi, sedící – jak se ukázalo – v křesle naproti posteli. „Když jsi zdrhal s mýma prachama?“

Wawrzycki mlčel. Nevěděl, co má říct. Chlap v křesle nevypadal jako někdo, komu se dá odseknout první blbost, co vás napadne, jenže jeho teď nenapadalo vůbec nic. Rozhodl se, že riskne pravdu.

„Docela jo,“ když tu větu vyslovil, okamžitě si uvědomil, že nezněla příliš vážně. A nejspíš mu moc nepomohla. Takže raději hned dodal: „Ale ne proto, že jsou to vaše prachy – jenom proto, že je fajn mít tolik škváry.“

Muž v křesle přikývl.

„Taky si myslím. Ale to tě nijak neomlouvá.“

Sáhl rukou za sebe a z pouzdra u pasu vytáhl pistoli. Namířil na vyděšeného Thomase.

„Vlastně by ses měl radovat, že to skončí jenom takhle,“ řekl naprosto vážně. „Ještě docela nedávno bych tě za takovou urážku zabíjel celý týden a bavil bych se u toho jako nikdy. Ale teď...“

Zvedl zbraň.

„Teď už ne.“

Zmáčkl kohoutek. Ozvalo se suché cvaknutí, po němž v pokoji nastalo naprosté ticho. Dva muži se na sebe dívali – oba zaskočení, i když jen na jednom z nich to bylo vidět. Druhý pomalu sklonil zbraň a usmál se.

„Doufám, že to pro tebe byla lekce,“ řekl, jako by všechno proběhlo podle jeho plánu. Vstal, otočil se na patě a vykročil ke dveřím.

Najednou se v půli kroku zastavil a podíval se na prázdný parapet. Pohledem prolétl místností. To, co hledal, leželo na křesle, kde před chvílí seděl. Šedivý plyšový medvěd. Seděl rovně a klidně a obě tlapky měl schované za zády.

„Mohlo mě to napadnout,“ zabručel dlouhovlasý muž sám pro sebe.

Přešel ke křeslu a zvedl medvěda. Jak předpokládal, za plyšákem ležely náboje ráže devět milimetrů. Obsah celého zásobníku plus jeden. Medvídek se vyznal.

*

Teprve čtvrt hodinu poté, co muž odešel, se Thomas odvážil pohnout. Přešel přes pokoj, opatrně našlapuje krok za krokem, jako by byl čerstvě po rehabilitaci. Ostatně mu moc nechybělo ani ke ztuhlým kolenům, umělým zubům, a dokonce ani ke smrti. Chvěl se po celém těle.

Aniž by se ohlížel za sebe, vyšel z pokoje, zavřel za sebou a odnesl klíč na recepci. Ke svému štěstí zaplatil účet předem, takže mu zbývalo jen se rozloučit s rodáky a vydat se na cestu.

V autě našel svazek obligací, které předchozího dne vytáhl, aby je v bance vyměnil za hotovost. Bylo jich za deset tisíc. Ne moc, ale podle Thomase to bohatě stačilo do začátku. Čehokoli...

Začal tím, že si koupil medvěda.

Koruna stvoření

*Skalisté hory
Colorado, USA*

Poslední věc, které si Allison všimla, než se ponořila do tmy, byl explodující obličej jejího kluka.

Zastavila se jen na okamžik, aby se zeptala na mapu. On se také zastavil, hlasitě lapaje po dechu a viditelně vděčný za chvilku odpočinku. Měl dvacet kilo nadváhy a tahle výprava ho stála opravdu dost sil. Přesto stál na cestě a široce se usmíval. Dokonce otevřel ústa, aby něco řekl.

A v tu chvíli zaslechla ránu.

Jeho obličej ani nestačil změnit výraz. V jednu chvíli široce rozesmátý, a vzápětí od očí dolů už jen obrovská díra. Kousky kostí pokryté krvavými cáry kůže se rozletěly do všech stran.

Tělo ještě chvíli stálo, kolébajíc se mírně dopředu a dozadu, a pak se zhroutilo na zem.

Prakticky v tomtéž okamžiku Allison zahalila temnota.

*

Probudil ji strašlivý smrad. Poprvé se pozvracela, ještě než otevřela oči. Když skončila, měla pocit, že má krk v jednom ohni, ale přesto se cítila o něco lépe. Alespoň do chvíle, než se rozhlédla kolem.

Nacházela se ve velké kleci zavěšené na trámu u stropu nějaké staré chaty. Všechny okenice byly zavřené, takže v místnosti panovalo šero. Jen na několika místech sluneční paprsky využily škvíry mezi prkny a prodíraly se dovnitř ostrými světelnými pruhy, jako by namířeny přímo na ni.

Uprostřed místnosti stál totem ve tvaru lidského těla. Kromě klece a stolu, ukrytého v koutě, byl jedinou věcí v místnosti. A nejspíš to smrděl právě on.

Allison napnula zrak, aby se rozhlédla, ale vzápětí svého rozhodnutí zalitovala. Pozvracela se podruhé.

Najednou se k děsivému pachu v místnosti přidal další. Náhle se zjevil jemný, chladivý závan, trochu vonící po růžích.

Dívka s údivem zvedla hlavu a prakticky ve stejnou chvíli uslyšela příjemný hluboký hlas.

„Buď požehnána, Allison, Susanina dcero. Raduj se, neboť se budeš moci účastnit zrození Koruny stvoření...“

Na okamžik zavládlo ticho a pak hlas dodal už podstatně méně vznešeně:

„Allison... Líbí se mi tvé vlasy.“

Oklahoma, USA

Vyhmátnout anděla v malém městečku je děsně těžké. To proto, že tam nemají moc práce. Ostatně, jak dlouho můžete hlídat, jestli děti nepadají z plotů, pes na